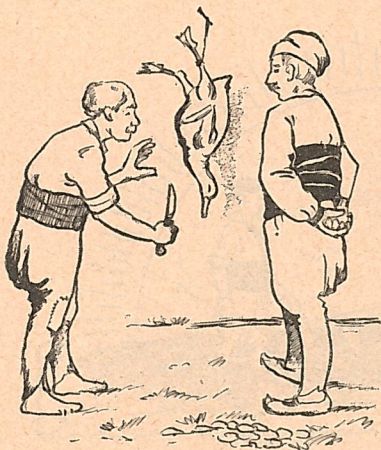

УПОЗНАХА СЕ

Дѣдо Дѣлю пристегна пояса си, седна на дървотника и сърдито замърмори:

„Да е за работа, работливъ съмъ — ама нѣма работа. Една такава се е запекла, че гдето почукашъ, все те връщатъ. Тежко и горко на сиромашъта. А колкото за умъ — не съмъ отъ най-глупавитѣ. Какви ги има по-долни и отъ мене!“ И той грабна една прѣчка и я задѣлка съ габровската си костурка.

Надъ него сливата по-трепваше съ тъмно-зеленитѣ си листа, вслушваше се въ думитѣ му и клатѣше клони. „Тѣй е, има право човѣкътъ. На, и днесъ нѣма какво да яде“.

Две врабчета се сборичкаха подъ стрѣхата на схлупената кжщурка и се стрелнаха тъкмо предъ краката на дѣдо Дѣля. Той се стресна, дигна глава и ги замѣри съ треската.

— Махайте се отъ тука бре, палавници! Нали Господъ ви храни, нѣмате грижа за нищо.

Птичкитѣ се уплашиха, извиха се високо и се спустнаха въ съседния дворъ. Тамъ нѣма кой да ги изпжди; тамъ всички сж залисани въ работа. Само на чардака седи чичо Велко и се радва на работливата си челядь. Той бѣше много богатъ, даваше на мнозина работа, но за дѣда Дѣля не се и сѣщаше. Пъкъ и когато се сѣтѣше, думаше си: на бедния колкото му е имота, толкова му е и ума въ главата! А и дѣдо Дѣлю не отиде никога при него. „Съседътъ е по-близъкъ отъ роднината, ама не знамъ, дали нѣма да ме върне. Нали ситиятъ на гладния вѣра не хваща?“. Тѣй си думаше винаги той.